

★ ROBERTO OLIVAN ★

GOLD

*Aquest espectacle reflexiona sobre la riquesa de la diversitat,
sobre les veritats interiors, les normalitats quotidianes
i l'or —la llum— que tots portem dins*

Gold	03
La Música	05
L'espai Escènic	05
Fitxa Artística	07
Equip Creatiu	08
Contacte	12
Enllaços	12

GOLD

A GOLD Olivan fa confluïr sobre l'escena ballarins amb perfils molt diversos que conformen una paleta de colors que respon a un reflex de la pluralitat social: una ballarina d'arrels gitanes, un ballarí amb acondroplàsia, una intèrpret amb tota la força de la seva joventut i les consegüents fragilitats confrontades pròpies de la seva generació i ell mateix, amb tot el seu bagatge, trajectòria i edat. **Una acurada selecció d'intèrprets** que exposen particularitats genuïnes de les seves perspectives ben personals.

Des d'un present en el qual l'ésser humà es pot arribar a desorientar per la lluentor que desprenen les aparences, **GOLD convida a la convivència, la tolerància, la diversitat i a l'acceptació d'un mateix.** Es tracta d'un espai en el qual l'individu, malgrat la seva vulnerabilitat, confronta els reptes i els obstacles de la vida, perquè la bellesa també forma part de la fragilitat. De fet, la veritable bellesa podria no estar en la superficialitat d'alguns dels models que avui mitifiquem i que poden confondre la nostra admiració, sinó en els que sovint passen desapercebuts o ignorem. La verdadera llum, que no encega sinó que enriqueix, habita en allò desigual, en l'autenticitat. Per tot plegat, a GOLD, l'acció dels intèrprets s'embarca en una reflexió sobre el dualisme entre profunditat i superficialitat, i parla del caràcter propi i genuí que de vegades intentem camuflar i evitem exposar.

Un dels trets inèdits d'aquesta nova creació de Roberto Olivan és que es tracta d'**un espectacle pensat per a tots els públics.** És la primera vegada que el coreògraf s'enfronta al repte de fer una creació dirigida també a un públic jove. Aquesta peça neix amb la voluntat d'evidenciar davant l'audiència que tots som sensibles i fràgils, però també forts, orgullosos, creatius i amb esperit de superació. L'obra, de seixanta-cinc minuts, ofereix diverses capes de lectura i submergeix l'espectador (tant el jove, com l'adult) en un viatge cap a un emocionant ventall de sensacions.

"Crec que cada vegada és més urgent portar al teatre les inquietuds, els problemes del món. Així fou sempre, i avui menys que mai tenim dret a entretenir-nos en els laberints estètics de l'art per l'art. Gran és ser artista; però necessari és servir... i el teatre pot, deu, prestar espiritual servei." Alejandro Casona

LA MÚSICA

Una de les fonts d'inspiració per a aquesta creació, han estat les històries del poema hindú 'Mahabharata' a les quals ens acostava la música original del compositor Riccardo Nova, amb qui Olivan ha volgut col·laborar. 'Mahabharata' serveix de guia i simbologia per a la construcció d'aquest viatge iniciàtic de la simbologia Índia i parla de la possible arribada del final de la humanitat, després d'una edat d'or seguida de successius períodes de declivi i involució.

Riccardo Nova presenta una composició musical hindú amb percussió i base electroacústica, creadora d'atmosferes que giren al voltant del concepte sobre si hem arribat al final de la humanitat o, si per contra, estem a punt de fer el pas cap a una nova edat d'or, més empàtica, més emocional, més generosa, digna, tolerant i honesta. Potser podem renéixer després d'aquesta autodestrucció, potser hi ha esperança encara per salvar-nos de les injustícies, la solitud i l'egoisme. La Interpretació d'aquesta banda sonora original és a càrrec d'Icarus vs Muzak ensemble, un grup format per tres percussionistes i un quart músic a la guitarra i el bouzouki.

L'ESPAI ESCÈNIC

El disseny de l'espai es mostra net i lliure d'objectes decoratius que roben l'atenció de l'espectador. La llum, el so i els cossos dels intèrprets són el focus principal de la peça. El dispositiu escènic està format per tres estructures metàl·liques expressament construïdes per a aquest espectacle, amb miralls adherits que simbolitzen la llum que desprèn l'or, el reflex del caràcter autèntic i valuós. A tot plegat, caldrà sumar una quarta estructura desconeguda i inexistent, com a simbolisme de

l'era que, com dèiem abans, encara ha d'arribar. D'aquesta manera es vol simbolitzar la successió de les quatre eres que descriu la mitologia Índia, uns cicles que es complementen entre sí, i formen part d'un joc universal on les caigudes, els fracassos i les catàstrofes conviuen amb les victòries, els èxits i la creativitat. Cada era s'identifica amb un tipus diferent de metall: Kṛta = or, Tretā = plata, Dvāpara = bronze, Kali = ferro.

FITXA ARTÍSTICA

Concepte, creació i direcció artística Roberto Olivan

Intèrprets Encarni Sánchez Mesa, Ilies Benyahya-Ounich,
María Arronis i Roberto Olivan

Creació i direcció musical Riccardo Nova

Interpretació musical Icarus vs Muzak ensemble

Bouzouki i Guitarres Giorgio Genta

Percussió Marco Lazzaretti, Francesco Pedrazzini, Matteo Rovatti

Assessorament a la dramaturgia Encarni Sánchez Mesa

Text Susy Shock

Disseny de llums Sylvia Kuchinow

Coordinador tècnic Oriol Ibañez

Tècnic de llum Jordi Fusté

Tècnic de so Simone Copellini

Espai escènic ROPA/Roberto Olivan Performing Arts

Vestuari i attrezzo Andrej Mikulasek & DH Company

Fotografia Jesús Robisco, Ernest Sesé

Vídeo Akash Dixit (Urban Fakir Films)

Comunicació i premsa Bluverd Comunicació

Management MGM Marta-Guamán-Management.

Producció ROPA/Roberto Olivan Performing Arts

Coproducció Mercat de les Flors (Catalunya), L'OBRA DOR Espai de
Creació (Catalunya) i Icarus Ensemble (Itàlia)

Amb el suport de ICEC/Departament de Cultura de la Generalitat
de Catalunya (Espanya), Regione Emilia-Romagna, ATER Fondazione,
Istituto Italiano di Cultura di Barcellona, Editore Casa Ricordi (Milano)
i Auditori

Felip Pedrell / Ajuntament de Tortosa

Agraïments especials Josep Pinyol, Greta Díaz, Joan Guijarro, Nerea
Aguilar, Joaquim Noguero, Oscar Bermejo, Joan Xancó, Rocío Gisbert i
Sol Picó.

EQUIP CREATIU

Roberto Olivan | Concepte, direcció artística i interpretació

Creador internacional, inicia la seva formació a l'Institut del Teatre de Barcelona i a l'escola P.A.R.T.S. de Brussel·les. Roberto és el director de **ROPA/Roberto Olivan Performing Arts**, companyia d'arts escèniques que neix a Brussel·les l'any 2001 i que actualment té la seva seu a **L'OBRADOR** Espai de Creació, a Deltebre. També dirigeix el **Festival Deltebre Dansa**, esdeveniment internacional celebrat anualment des del 2004 i del qual també n'és el fundador. Serà la capital belga el punt clau en la solidificació de la seva trajectòria artística. Dona els seus primers passos com a ballarí professional treballant a la prestigiosa companyia Rosas, dirigida per Anne Teresa De Keersmaeker, i ha ballat sota la direcció dels reconeguts creadors Robert Wilson, Tom Jansen i Josse de Pauw. La carrera internacional de Roberto és molt versàtil. A banda de les pròpies produccions de ROPA, Roberto s'ha consolidat com a coreògraf i ballarí, crea encàrrecs per a companyies de dansa, universitats, escoles, conservatoris i centres de dansa de tot el món, així com en el camp del cinema.

En el camp docent, Roberto imparteix classes i tallers per tot el món. Ha sigut el director artístic d'importants esdeveniments culturals i membre del jurat en diversos concursos de dansa. Ha participat en trobades sectorials del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i forma part del Consell Assessor de Cultura de la Generalitat de Catalunya a l'àrea de les Terres de l'Ebre. Una carrera intensa reconeguda mundialment:

Premi Cultura Deltebre 2017 pel Festival Deltebre Dansa (Catalunya), Premi Nacional de Cultura 2014 (Catalunya), Premi Ciutat de Barcelona 2013 (Catalunya), Premi FAD Sebastià Gasch de les Arts Parateatral 2012 (Catalunya), premi SACD de la Création Chorégraphique 2001 (Bèlgica) i Premi a la Creació Contemporània SACD 2001 (Bèlgica) de la Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques, a més de diverses nominacions.

Encarni Sánchez Mesa | Ballarina i Assessorament a la dramaturgia

Barcelona, 1982. Ballarina tot terreny. És titulada en dansa contemporània per l'Institut del Teatre de Barcelona i professora de dansa, moviment escènic i preparació física. Ha realitzat múltiples workshops i col·laboracions amb artistes nacionals i internacionals. Cofundadora i intèrpret de la Cia de teatre-dansa documental Vostok Collective. Actualment, compagina la docència amb el seu treball d'intèrpret, assistent de direcció i coreografia de Sol Picó cia de dansa, intèrpret en la cia Vero Cendoya, assessora de moviment escènic i intèrpret en la nova producció de la directora de teatre Magda Puyo.

Ilies Benyahya-Ounich | Ballarí

París, 1995. Actor ballarí i persona amb acondroplàsia que viu a París. Comença a ballar des del 2018, es forma sobretot en Hiphop i danses urbanes com dancehall, afro però també en streetjazz i recentment durant la pandèmia en dansa contemporània. L'any 2021 va treballar als Jocs Paralímpics de París. Aquest darrer setembre ha treballat com a ballarí en el videoclip d'un gran cantant de França, Patrick Bruel, en la seva nova cançó «À la santé des gens que j'aime».

María Arronis | Ballarina

Barcelona, 2000. Comença a ballar als 12 anys en una petita escola d'Altafulla, on es va formar en balls llatins. Quatre anys més tard s'interessa per les danses urbanes i el clàssic. Als 18, inicia una formació en Comèdia Musical durant dos anys, a l'escola Coco Comin, que abastava estils com

a jazz, modern-jazz, hip-hop i claqué, entre altres. En aquesta escola, també aprèn classes d'interpretació i cant. Posteriorment, es forma en dansa contemporània durant un any a l'escola Àrea Escola de Dansa i Creació. Aquest darrer any ha seguit la seva formació com becada a l'escola Descalzinha Dansa, a Madrid. Aquest és el seu primer treball com a ballarina professional.

Riccardo Nova | Creació i direcció musical

Es va graduar en flauta i composició al Conservatori de Milà i a l'Acadèmia de Siena. La seva música ha estat interpretada per les principals formacions mundials, com Ensemble Modern, Ensemble intercontemporain, Ensemble L'itinéraire i Ictus Ensemble Ensemble Musik Fabrik. En el 1993 es trasllada al sud de l'Índia per estudiar la seva música, convertint-se en un dels principals experts d'Occident. L'any 2003 va compondre la música per a l'espectacle 'MA' de la companyia de dansa Akram Khan. El 2006 col·labora amb PAN SONIC i crea 'Thirteen @ terror generador' per a orquestra simfònic i grup de techno, seleccionat a la International Rostrum of Composers (París, 2007). El 2012 compon la música de Ninteen Mantras amb Shantala Shivalingappa i Giorgio Barberio Corsetti. Actualment, treballa en una suite instrumental del seu projecte d'òpera MahAbhArata per a l'Ensemble Musik Fabrik de Colònia. Ha col·laborat amb Icarus Ensemble en diverses circumstàncies tant en l'àmbit internacional (Stuttgart, Zagreb, Niça, Berkeley, El Caire i Alexandria a Egipte) i nacional (Biennal de Venècia i diverses produccions del festival Aperto del qual va ser compositor resident durant tres anys).

Icarus Ensemble | Producció musical

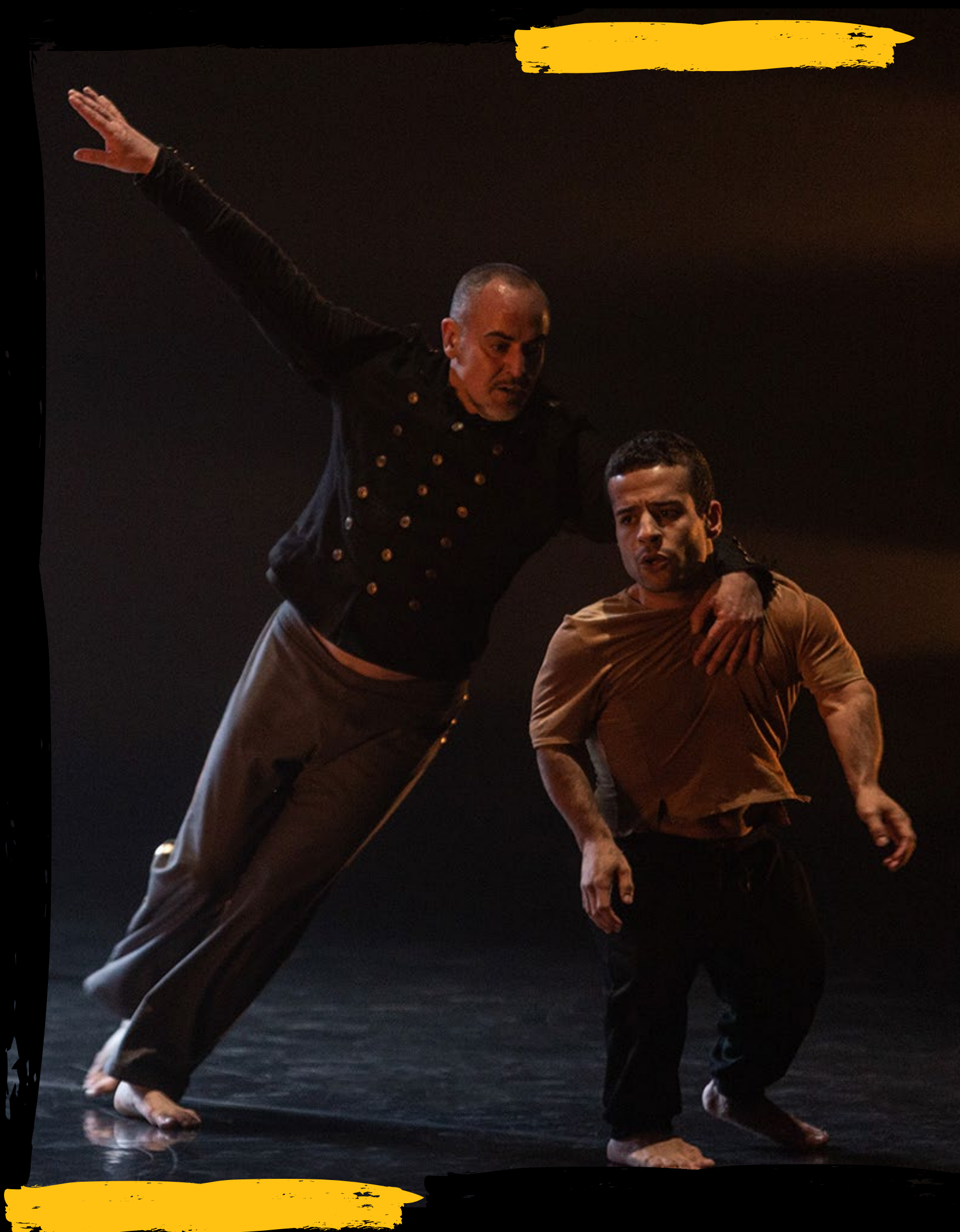
<https://www.icarusensemble.it/>

L'Icarus Ensemble va néixer l'any 1994. Des de llavors ha presentat els seus treballs a: Mèxic, Argentina, Estats Units, Holanda, Bèlgica, Anglaterra, Gal·les, Japó, Suïssa, Croàcia, França, Egipte, Alemanya, Azerbaidjan, Indonèsia, Lituània, Irlanda, Romania i Moldàvia. A Itàlia ha actuat a gairebé totes les grans institucions i festivals (3 participacions a la Biennal de Venècia, l'última amb Matteo Franceschini premiada amb el Lleó de Plata el 2019). A la tardor 2021 va ser el guanyador del concurs organitzat pel Ministeri d'Afers Exteriors per al projecte Vivere all'italiana in musica. Són convidats habituals de les emissions de la ràdio Rai i els seus concerts han estat emesos per les xarxes nacionals japoneses, mexicanes, argentines, holandeses, franceses i suïsses, romanese i azerbaiyanes. Han gravat per a Ricordi, Stradivarius, Bottega Discantica, Sincronie, Ariston i Spaziomusica.

Icarus vs Muzak ensemble | Interpretació musical

<https://icarusvsmuzak.com/>

Aquest és un grup de música italià amb una important presència als principals festivals internacionals des de 1994. Entre les seves aparicions, destaquen tres participacions a la Biennal de Venècia, sis a la Biennal de Zagreb i quatre al festival Cervantino de Guanajuato a Mèxic. Icarus ha actuat a quatre continents interpretant els principals compositors vius, sovint en estrenes mundials. Entre les col·laboracions passades destaquen Christian Boltanski, Yoshi Oida; Icarus vs Muzak recull el llegat dels ensembles adults.

CONTACTE

DIRECCIÓ ARTÍSTICA

ROBERTO OLIVAN

direccio@robertoolivan.com

Tel. (+34) 664 061 506

www.robertoolivan.com

CAP DE PRODUCCIÓ

NÚRIA MARTÍ

produccio@robertoolivan.com

Tel. (+34) 653 308 280

www.robertoolivan.com

DISTRIBUCIÓ

MGM Marta-Guzmán-Management

martaguzmanmanagement@gmail.com

Tel. (+34) 649 871 563

Instagram: ropa_robertoolivan

Facebook: robertoolivanperformingarts

Twitter: robolivan

Youtube: www.youtube.com/channel/UC3HFsNValAxX3ls1utpe42Q

ENLLAÇOS

Link a Teaser 1

www.youtube.com/watch?v=Rn7cLu-E4pE

Link a Teaser 2 / amb música en directe

<https://youtu.be/9fLGdL1x090>

Link a Versió integral

www.youtube.com/watch?v=iiBxHuQSADA

Durada de l'espectacle 65'

AQUEST ESPECTACLE ES PRESENTA

EN TRES VERSIONS:

- > Espectacle sense música en directe
- > Espectacle amb música en directe
- > Espectacle amb música en directe i cantants en directe procedents de l'Índia

'LA FORÇA DE LA VIDA NORMAL'

Per Joaquim Noguero

“Quin cos, si n’hi ha de molt diferents? El cos dels anatomistes i els fisiòlegs, el cos que veu i del qual parla la ciència... Però també hi ha un cos joiós carregat de relacions eròtiques, sense cap relació amb el primer.”

Roland Barthes: *Le plaisir du texte* (1973)

Importa el cos en l’obra de Roberto Olivan. Importen tots els cossos, totes les talles, totes les edats, tots els gèneres i totes les tipologies. Importa ser pel que un fa, s’estigui com s’estigui. Importa la veritat de cada cos, des del cos polític que els dona veu. Importa el cos sensual, la descoberta dels cossos dels altres, l’ànima del cos i el cos com a arma. Importa en el cos la tendresa que fa oferir-se de cor, agafar-se de la mà, obrir els braços i parar el pit, no pas a les punyalades adverses del món, sinó a la mirada amiga dels qui ens acompanyen en el camí. Importa el cos de ball per cada un dels que el constitueixen, diferents sí, però únics i tan protagonistes com el qui més, vells de tota la història de la humanitat, bells per tota la història de la humanitat. Som bèsties belles, monstres únics, simples cossos, dipositaris, però, d’una fe antiga: que junts podem ser millors, construir una humanitat millor, fer ca(u)sa comuna amb els maons heretats, trencar tots els murs per alçar-nos (i alçar-los) de bell nou com qui canta de bon matí. Com un nen. Com la criatura que juga. Com l’adolescent quan estima.

De vegades no calen gaires gestos per a això. N’hi ha prou amb el més simple i clar. Perfilada a l’aire pel concurs del cos, com el llenguatge dels sordmuts (clar i complet en el diccionari de les mans), la coreografia mínima que agermana en un moment donat els quatre intèrprets de Gold és or pur, la veta que brilla amb força al centre mateix de la mina que és per si sol cada un dels quatre cossos que veiem en escena. Hi cap la ràbia, dins seu, però també la fragilitat i la generositat. Hi cap la tendresa, en els cossos musculats, i hi cap la força més guerrera, en els femenins. De fet, esborren les fronteres de gènere, la de les edats i la dels problemes que els separen, per ajuntar-los —per agermanar-los— en una família d’adopció on se’ns convida a entrar. L’espai sonor té ecos de plaça de poble, de mercat meridional, de zoco àrab, de mediterrània antiga. Fa olor a poble, sona a veïnat i fins i tot a pati d’escola, respira flaires ètniques, textures amigues, memòria familiar, ressons de prop, arrels familiars que compartim, un aire entre casolà i de vella artesania, circ d’emocions, espai de convivència.

De fet, si a Cuculand Souvenir (2018) Olivan venia a dir que podem parar bojós sotmesos al bombardeig incessant i fragmentari dels souvenirs de la cultura mediàtica i virtual d'avui, a Gold hi ha trobat la clau per fer les paus: apagar el soroll, esquivar tot virtuosisme, despullar-se en la senzillesa, confiar en la veritat dels seus intèrprets (la seva família, la nostra), escollida la fragilitat i la tendresa per defugir la ràbia i les pors. Quan l'Ilies o l'Encarni, en moments diferents de la peça, li donen la mà com nens petits, sento en ell la maduresa d'un pare que es mira amb alegria i generositat com juguen les criatures. L'amor s'imposa a Gold. I la valentia de viure i de saber-se donar als altres. És l'únic que cal entendre de l'obra: just el que sentim. Els més petits s'identificaran amb els jocs de Lego amb què blocs de peces construeixen ninots tan fràgils com nosaltres o cases de mentida que és bo que tingui portes i no ens tanquin enlloc. Els adolescents reconeixeran el flirteig tímid dels moments en què l'Ilies i la María se sedueixen amb vergonya d'infant i tremolors de descoberta. Els uns i els altres s'enorgulliran de la princesa guerrera que és l'Encarni, meitat gitana, meitat punki, veritat de cos i de paraula que s'imposa "por el acento", una actitud exaltada i energètica de cap a peus, la bella i la bèstia refoses en un sol rol complet de persona que roda a cor obert, metadona tatuada, cosina de sang de feres com la Picó o la Puyo. Les paraules de l'Encarni en el monòleg al micròfon que exerceix de columna vertebral dramàtica de l'obra, les ha escrites una icona trans, però les podrien subscriure la Bella i la Bèstia del conte i fins i tot l'Anna Frank. Gold defensa que tots hem de poder ser tan rars i tan diferents com ens hagi fet la naturalesa, monstres rars en les nostres singularitats, però que això no ens ha de privar de continuar formant part de la cultura del

grup. I quin nen no té por de ser diferent i només aspira a ser estimat? I quin adolescent no es reconeix en la María quan lluita amb la deformació de la seva imatge al mirall o amb l'Encarni quan vol ser lliure, no sap estar-se quieta i bota i es rebotava per deslligar-se?

Vet aquí la més gran i valenta de les ambicions. Ensenyar-nos la grandesa de la vida petita, la força més autèntica de la vida normal, per atabalats que anem, per histèrics que ens posi, per por que faci, per tantes coses com desitgem i el molt que tardem a trobar-les i a reconèixer-les. Les coreografies de contacte troben aquí el seu més ple sentit. Som miralls uns dels altres. La força que ens mou continua més enllà de cada un de nosaltres.

ROPA ROBERTO OLIVAN
PERFORMING ARTS

